

Şairin Vedası

– MehmetKURNAZ · 01 Mart 2011

ŞAİRİN VEDASI

"A" ile "Z" arası iflâsın eşiğinde,
Alfabeler tükendi artık bana yetmiyor.
Sevgiler büyütürüm, mazinin beşiğinde,
"Z" de tılandım kaldım, masal burda bitmiyor.

Zaten meydan bana dar, nasıl sığsın sarayım,
Sığarlar mı buraya, devlere bir sorayım,
Uçan bir halim da yok, menzilime varayım,
Kapasiteler suskun, hayalime yetmiyor.

Günün seçkilerinde anlamsız imgelerle,
Bilmece şiir olmuş, karışmış simgelerle,
Armoni yok, uyak yok, oynanmış dengelerle,
Yol bozuk, yordam bozuk, bu araba gitmiyor.

Saygım var, yazan elbet şiir diye yazıyor,
Yara kangren olmuş, günden güne azıyor,
Şair, şiir adına her gün mezar kazıyor,
Biz onu terk etsek de, o bizi terk etmiyor.

Şiir adına her şey mübah olmaz, olamaz,
Olmasa da oldudan, kimse fayda bulamaz,
Farzları unutanlar bu namazı kılamaz,
Ben kabul etsem bile, ruhum kabul etmiyor.

Sizce yazılan şiir kişiye özel midir?
Sınırsız özgürlükler verilse güzel midir?
Söylediklerim saçma, zırva mı, gazel midir?
Yolun sonu karanlık, umut vaat etmiyor.

Klâsikler kaybolmaz, bunlar günün modası,
Hormonlu ifadeler olmuş şair gıdası,
Gerici bir şairin(!) böyle olur vedası,

İstikamet ters amma! Hiç kimse çark etmiyor.

Gelmedi mi dostlarım, uyanmanın zamanı?
Unutuldu mu bilmem, sevdaların harmanı,
Kurulmuş darağaçlar, bekler olduk fermanı,
Ne yersen ye dediler, artık pek fark etmiyor.

.....Mehmet KURNAZ